

De eerste tekenen.

Van de week op een donkere, zeg maar sombere dag was het er zomaar. We zeulden door een drenzende regen/mist en een enkel kleverig sneeuwvlokje. Onszelf uitlaten noemen we dat. Even iets wegbrengen. Ik zei min of meer voor de grap: "Even kijken of ze er zijn?" En jawel hoor, ze waren er. Eerst zag ik er eentje en na lang turen nog een: een sneeuwvlokje!
Ik heb geen idee wat u ervan vindt maar ik word er heel erg blij van. Zeg maar opgewonden!
Sneeuwvlokjes die dappere 'bloeiertjes', ik zou haast zeggen 'tegen beter weten in' steken hun kopjes boven de grond uit. Ze doen hun naam eer aan. Het zijn echte klokjes. 'Lente, lente' klingelen ze en dat is toch zo

geweldig. De lente komt. Wat er ook gebeurt we gaan naar de lente. Dat hebben we allemaal nodig nu. In deze tijd van wachten, soms tussen hoop en vrees. Terwijl het nieuws weinig vrolijks brengt, hebben wij zorgen. Hoe gaat het verder? Nu is er ook al niet meer een zanggroepje mogelijk in de kerk. Het zingen is verstomd, stilgevallen. We zoeken allemaal naar die tekenen die ons verder helpen. De kop van Noord-Holland had altijd grimmige winters vonden wij, ze duurden eindeloos met veel stormen en regen en de lente kwam er altijd later dan elders in het land. Achter ons huis was een soort parkje. Daar lieten wij onszelf ook uit. En daar komt deze foto vandaan.

Noord-Holland waar veel bolgewassen geteeld worden en het goed doen. Daar hebben ze alle soorten sneeuwvlokjes en klokken. Kanjers zoals deze. Wist u overigens dat ze ook heerlijk ruiken? Gewoon even op de grond liggen en snuiven. Er is in het liedboek een gezang dat er nieuw ingekomen is. Ik zong het veel in de diensten bij de bollenkwekers in de regio waar de velden er vol van stonden. Ik heb daar trouwens geleerd dat je grond zijn waarde verliest, als je er een bollenkweker op zet. Die teelt brengt niet zoveel goeds. Maar laten we als kinderen blijven, gewoon maar lekker kijken en hopen op lente.

ds. Agnes Hana

Lied 982

1 In de bloembol is de krokus, in de pit de appelboom, in de pop huist een belofte: vlinders fladderen straks rond. In de koude van de winter groeit de lente ondergronds, nog verborgen tot het uitkomt, God ziet naar de schepping om.	2 Elke stilte kent zijn zingen, zoekt een woord en melodie, ieder duister wacht een morgen in dat licht is alles nieuw. Het verleden bergt de toekomst, wat die brengt, je weet het niet, nog verborgen tot het uitkomt, God alleen herschept en ziet.
3 In ons einde is de aanvang, in de tijd oneindigheid, in de twijfel ligt geloven, in ons leven eeuwigheid, in de dood het nieuwe leven, overwonnen alle strijd, nog verborgen tot het uitkomt, God alleen herkent die tijd.	